

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

183, 07.06.2025

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea
și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția
și promovarea drepturilor copilului

Biroul permanent al Senatului

234, 2.09.2025

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (b183/27.05.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/3402/02.06.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D419/03.06.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, se urmărește:

- „înăsprirea legislației în sensul în care nerespectarea prevederilor de la articolul 84, alineatul (3) din Legea nr. 272/2004 constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 3 ani, iar nerespectarea dispozițiilor alin. (4) constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești”, astfel încât părinții să fie „mult mai responsabili”;

- instituirea, în sarcina Direcției județene de asistență socială și protecția copilului, a obligației de a înființa „cel puțin un centru rezidențial specializat de consiliere și reintegrare socială a copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal”;

- ca instanța judecătorească să dispună, pe perioadă determinată, plasamentul copilului într-un serviciu de tip rezidențial specializat;

- stabilirea definiției centrelor specializate de consiliere și reintegrare socială.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Semnalăm că propunerea legislativă a fost avizată nefavorabil de către Consiliul Economic și Social, prin avizul nr. 3477/11.06.2025.

5. Precizăm că din cuprinsul **Expunerii de motive** nu reiese ca soluțiile preconizate să fi fost precedate de o temeinică fundamentare, nefiind respectate prevederile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora **„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă”**, iar „Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și **cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului**”.

Astfel, Expunerea de motive nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind prezentate, printre altele, informații referitoare la consultările derulate în vederea elaborării propunerii, organizațiile și specialiștii consultați, recomandările primite și mai ales la impactul financiar asupra bugetului general consolidat, dat fiind că aplicarea soluției legislative privind înființarea centrelor specializate de consiliere și reintegrare socială implică resurse umane și financiare însemnate.

De asemenea, instrumentul de prezentare și motivare nu conține informații privind concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice, impactul asupra sistemului juridic sau măsurile de implementare - modificările instituționale și funcționale la nivelul administrației publice centrale și locale.

Precizăm că, potrivit considerentelor exprimate în Decizia Curții Constituționale nr. 682 din 27 iunie 2012, *„dispozițiile art. 6 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, republicată [...], cu*

modificările și completările ulterioare instituie obligația fundamentării actelor normative. [...]. Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, [...], încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) [...]".

În plus, întrucât măsurile legislative preconizate vor avea impact asupra unor drepturi fundamentale, în sensul restrângerii acestora, precizăm că propunerea legislativă nu este însoțită, așa cum prevede imperativ art. 7 alin. (3¹) din Legea nr. 24/2000, de o **evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului** și nici nu respectă dispozițiile art. 13 lit. d) și ale art. 22 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora proiectul de act normativ trebuie să fie **corelat cu dispozițiile Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** și ale protocoalelor adiționale la aceasta, ratificate de România, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar soluțiile legislative propuse trebuie să aibă în vedere dispozițiile cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

6. În ceea ce privește **soluțiile legislative preconizate**, semnalăm că, pe lângă nerespectarea prevederilor menționate la pct. 5 *supra*, sunt încălcate, după cum vom arăta în cele ce urmează, și:

- normele de tehnică legislativă cuprinse la art. 8 alin. (4) teza I¹, la art. 36 alin. (1²) și la art. 37 alin. (1³) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, implicit, **prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție**;

- dispozițiile art. 23 alin. (1) și ale art. 49 alin. (1) din Constituție;
- prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată prin Legea nr. 30/1994;

- prevederile art. 40 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, ratificată prin Legea nr. 18/1990;

- unele prevederi din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare.

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie

¹ „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”.

² „Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”.

³ „În limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”.

una de calitate și să respecte normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri⁴, statuând că **„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”** și că **„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”**.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale⁵, principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. *„Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe”*⁶, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii.

Cu privire la aceste aspecte, precizăm următoarele:

6.1. La pct. 1, la textul preconizat pentru art. 84 alin. (6) teza I, semnalăm că fapta stabilită drept infracțiune - nerespectarea dispozițiilor art. 84 alin. (3) - constituie în prezent contravenție, potrivit art. 142 alin. (1) lit. n) din actul normativ de bază, rămas nemodificat. În acest caz, **întrucât fapta ce se propune a fi incriminată ar constitui, în același timp, și infracțiune, și contravenție, ar intra în contradicție cu art. 1 teza I⁷ din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare și, implicit, **s-ar încălca art. 1 alin. (5) din Constituție, respectiv principiul legalității sub aspectul principiilor unicității de reglementare și al calității legii**.**

În cazul în care s-a urmărit ca nerespectarea prevederilor art. 84 alin. (3) să constituie (doar) infracțiune, atragem atenția asupra faptului că incriminarea unor fapte are în vedere, în special consecințele acestora și starea de pericol creată pentru valorile sociale ocrotite de legea penală.

Totodată, gravitatea unei fapte incriminate și, implicit, pericolozitatea făptuitorului, se reflectă în pedeapsa prevăzută de lege,

⁴ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016 care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 și la Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015.

⁵ A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012 sau Decizia nr. 189 din 2 martie 2006.

⁶ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 95.

⁷ „Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală”.

pedeapsă ale cărei durată și quantum se stabilesc, potrivit art. 74 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, „în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu periculozitatea infractorului”, care se evaluează după mai multe criterii, printre care „starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită” și „natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii”.

Având în vedere aceste aspecte, se poate deduce că, prin tratamentul sancționator prevăzut, fapta ce se dorește a fi incriminată prezintă o gravitate ridicată, în cazul acesteia aplicându-se **exclusiv pedeapsa cu închisoarea de la 1 la 3 ani**.

De asemenea, constatăm că **pedeapsa propusă pentru această infracțiune este mai severă decât în cazul altor infracțiuni mai grave, cum ar fi, de exemplu, abandonul de familie**, care se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă (potrivit art. 378 din Codul penal), sau infracțiunea de **lovire sau alte violente**, care se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă (potrivit art. 193 alin. (1) din Codul penal).

În plus, semnalăm că soluția legislativă propusă are în vedere doar părinții, nefiind corelată cu definiția reprezentantului legal al copilului, prevăzută la art. 4 lit. g) din Legea nr. 272/2004, care vizează „**părintele sau persoana desemnată**, potrivit legii, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile părintești față de copil”.

La **teza a II-a**, semnalăm că din trimiterea la dispozițiile art. 84 alin. (4) nu rezultă care este fapta stabilită drept infracțiune.

Precizăm că, potrivit art. 84 alin. (4), copilul va participa la programele speciale de consiliere psihologică prevăzute la art. 84 alin. (3), cu acordul părinților sau al altui reprezentant legal, dacă instanța judecătorească nu dispune altfel. Astfel, din simpla trimitere la aceste dispoziții nu rezultă nici care este fapta incriminată, nici care este subiectul activ al infracțiunii și nici de ce aceasta este asimilată infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești.

În acest sens, atragem atenția asupra faptului că, întrucât norma se referă la participarea copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal la programele speciale de consiliere psihologică, s-ar putea înțelege că se intenționează stabilirea drept infracțiune a refuzului de a participa la astfel de programe. Însă, o astfel de soluție nu poate fi acceptată, întrucât, prin ipoteză, norma se referă la copilul care nu răspunde penal. În acest context, precizăm că soluția legislativă propusă nu respectă prevederile art. 15 referitoare la trăsăturile esențiale ale infracțiunii, ale art. 27 privind minoritatea făptuitorului și ale art. 113 alin. (1) din Codul penal

privind limitele răspunderii penale, întrucât în cazul unui minor care nu răspunde penal nu se pune în discuție săvârșirea unei infracțiuni, minoritatea făptuitorului fiind o cauză de neimputabilitate, nefiind astfel întrunită o trăsătură esențială a infracțiunii.

De asemenea, precizăm că sunt încălcate și prevederile:

- art. 23 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia **libertatea individuală** și siguranța persoanei sunt inviolabile, și ale art. 49 alin. (1) din Constituție referitoare la **protecția copiilor** și a tinerilor, potrivit căreia **copiii** și tinerii se bucură de un **regim special de protecție** și de asistență în realizarea drepturilor lor;

- art. 40 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, potrivit căreia statele părți recunosc oricărui copil bănuț, acuzat sau cu privire la care s-a dovedit ca a comis o încălcare a legii penale dreptul la un **tratament conform cu simțul demnității și al valorii personale**, care să întărească respectul sau pentru drepturile omului și libertățile fundamentale ale altora și **care să țină seama de vârsta sa, precum și de necesitatea de a facilita reintegrarea sa în societate** și asumarea de către acesta a unui rol constructiv în societate;

- art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *dreptul la libertate și la siguranță*, potrivit căreia: „1. **Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:**

- a) **dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent (...);**

- d) **dacă este vorba de detenția legală a unui minor, hotărâtă pentru educația sa sub supraveghere sau despre detenția sa legală, în scopul aducerii sale în fața autorității competente (...).”**

Pe de altă parte, nici în ceea ce privește părinții nu se poate avea în vedere incidența răspunderii penale, întrucât textul se referă la posibilitatea acestora de a-și da acordul, neinstituind nicio obligație a cărei încălcare să poată constitui infracțiune.

În ceea ce privește hotărârea instanței de judecată, precizăm că prin aceasta ar putea fi supliniț acordul părinților, însă neparticiparea copilului la programele speciale de consiliere psihologică, chiar dacă instanța este cea care stabilește, prin hotărâre, că acesta trebuie să participe la astfel de programe, nu poate fi sancționată penal decât în măsura în care din norma de incriminare ar rezulta care este subiectul activ al respectivei infracțiuni.

6.2. La **pct. 2**, la textul propus pentru **art. 86 alin. (1)**, semnalăm că norma este neclară și lipsită de predictibilitate prin folosirea sintagmei „sau acesta a săvârșit o faptă cu violență”, întrucât nu se înțelege ce fapte au fost avute în vedere.

Astfel, precizăm că, în Decizia nr. 356/2018, ale cărei considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis*, Curtea Constituțională a reținut, cu privire la o normă care se referea la „infracțiuni comise cu violență”, că *„această categorie de infracțiuni este vag circumscrisă, astfel că, în procesul de aplicare a legii, va fi dificil de identificat în mod riguros care infracțiune cade sub incidența interdicției aplicării măsurilor alternative. Mai mult, așa cum arată unul dintre autorii sesizării, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul tuturor infracțiunilor în conținutul cărora săvârșirea prin violență reprezintă o modalitate alternativă, din textul de lege «nu rezultă cu claritate dacă numai săvârșirea în concret în modalitatea exercitării violențelor se include în sfera excepțiilor de la aplicarea măsurilor sau dacă, pentru includerea în sfera excepțiilor, este suficient ca norma de incriminare reținută în încadrarea juridică să prevadă, ca modalitate alternativă, exercitarea violențelor»”*.

Totodată, semnalăm că sintagma „poate dispune” nu asigură caracter imperativ normei, în același timp nefiind clar în ce situații și mai ales în funcție de ce criterii instanța judecătorească poate dispune plasamentul copilului „într-un serviciu de tip rezidențial specializat”.

De asemenea, referitor la sintagma „serviciu de tip rezidențial specializat”, semnalăm lipsa unității terminologice cu norma propusă la **pct. 4** pentru **art. 123 alin. (3)**, unde este folosită sintagma „servicii de tip rezidențial”.

6.3. La **pct. 3**, la textul propus pentru **art. 86 alin. (2)**, în ceea ce privește sintagma „**centru rezidențial specializat** de consiliere și reintegrare socială a copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal”, semnalăm că norma nu se corelează cu cele propuse la **pct. 4** pentru **art. 123 alin. (3)** și la **pct. 5** pentru **art. 123 alin. (7¹)**, unde se face referire la „**centrele specializate** de consiliere și reintegrare socială”, respectiv la „**centrul specializat** de consiliere și reintegrare”.

Totodată, precizăm că norma este lipsită de eficiență, deoarece nu prevede termenul în care direcțiile județene de asistență socială și protecția copilului trebuie să înființeze „cel puțin un centru rezidențial specializat de consiliere și reintegrare socială a copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal” și nici sancțiunea care s-ar aplica în cazul nerespectării acestei obligații.

6.4. La pct. 4, la textul propus pentru art. 123 alin. (3), precizăm că modificarea propusă nu poate fi realizată, din rațiuni de tehnică legislativă (a se vedea în acest sens art. 61 alin. (2) din Legea nr. 24/2000).

Astfel, prin raportare la definiția propusă la art. 126 alin. 7¹, semnalăm lipsa de concordanță semantică dintre noțiunea de „*centre specializate de consiliere și reintegrare socială*” și cea de „*servicii de tip rezidențial*”, prima urmând să fie specie a celei de a doua, conform proiectului.

Învederăm faptul că sensul stabilit la alin. (1) și (2) ale art. 123 pentru noțiunea de „*servicii de tip rezidențial*” este acela de servicii prin care se asigură protecția, creșterea și îngrijirea **copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi**, ca urmare a stabilirii măsurii plasamentului, asigurând **găzduire pe o perioadă mai mare de 24 de ore**, iar serviciile de tip rezidențial prevăzute în prezent (casele de tip familial, apartamentele, centrele de primire în regim de urgență și centrele maternale) **au ca principal rol pe acela de a suplini ocrotirea părintească**.

În acest context, precizăm că plasamentul este, conform actului de bază (art. 59 și 62), o **măsură de protecție specială a copilului, și nu o formă de sancționare a copilului care nu răspunde penal**, la art. 58 alin. (6), stabilindu-se că planul individualizat de protecție, întocmit de direcția generală de asistență socială și protecția copilului, poate prevedea **plasamentul copilului într-un serviciu de tip rezidențial, numai în cazul în care nu a putut fi instituită tutela ori nu a putut fi dispus plasamentul la familia extinsă, la un asistent maternal sau la o altă persoană sau familie**.

Este posibil ca prin noțiunea de „*centru specializat de consiliere și reintegrare socială*” să fi fost vizată o formă de *serviciu de tip rezidențial specializat*, prevăzut la art. 86 alin. (1) *de lege lata și de lege ferenda*, dar această ultimă noțiune nu beneficiază de accepțiune în actul de bază.

Mai mult chiar, din normele de la art. 86 alin. (1) și art. 88 *de lege lata* nu rezultă dacă în accepțiunea noțiunii de „*servicii specializate*” de la art. 88 se include și „*serviciul de tip rezidențial specializat*” de la art. 86.

6.5. La pct. 5, la textul propus pentru art. 123 alin. (7¹), în primul rând, atragem atenția asupra faptului că prin formularea propusă se tinde la **revenirea la centrele reeducare** prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate⁸,

⁸ abrogată prin Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu excepția art. 20, și integral prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

adică la măsurile educative față de copilul care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, dar care nu răspunde penal, prevăzute la art. 23-30 din respectiva ordonanță de urgență și **declarate neconstituționale** prin Decizia Curții Constituționale nr. 47 din 23 martie 1999.

La art. 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997 se prevedea că:

„(1) Măsura educativă a internării copilului într-un centru de reeducare se ia în scopul reeducării copilului, căruia i se asigură posibilitatea de a dobândi învățătura necesară și o pregătire profesională, potrivit aptitudinilor sale.

(2) Măsura internării se ia față de copilul în privința căruia celelalte măsuri educative sunt neîndestulătoare”.

Curtea Constituțională a reținut că *„dispozițiile art. 23-30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997, republicată, sunt neconstituționale, întrucât prevăd, pentru ocrotirea minorului care nu răspunde penal, aceleași măsuri educative ca și cele prevăzute în Codul penal, natura juridică a acestora din urmă fiind aceea de sancțiuni de drept penal. Sunt încălcate astfel dispozițiile art. 45 alin. (1)⁹ din Constituție, în aplicarea cărora legiuitorul ar fi trebuit să reglementeze un **regim special de protecție și de asistență pentru categoria de copii aflați în dificultate care nu răspund penal**, deosebit de regimul sancționator al minorilor care răspund penal.*

Sunt relevante în acest sens dispozițiile art. 25 din ordonanță, în care sunt reproduse prevederile art. 102 din Codul penal, inclusiv sub aspectul referirii la săvârșirea, din nou, a unei «infracțiuni» și la posibilitatea aplicării unei pedepse.

Or, față de minorul care nu răspunde penal nu se poate aplica o pedeapsă, putând fi luate, în stadiul actual al legislației, numai «Măsurile privind protecția copilului aflat în dificultate», prevăzute la cap. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, republicată”.

În altă ordine de idei, semnalăm că norma preconizată este incompletă și lipsită de predictibilitate, nefiind clar:

- cine ar asigura hrana copiilor pentru care s-a dispus plasamentul într-un centru specializat de consiliere și reintegrare socială, având în vedere că, potrivit definiției propuse, acest centru asigură doar găzduire;
- ce acțiuni concrete ar (putea) întreprinde acele servicii specializate pentru conștientizarea regulilor sociale încălcate;

⁹ actualul art. 49 alin. (1) din Constituție.

- care ar fi capacitatea maximă a unui centru specializat de consiliere și reintegrare socială, întrucât, pentru toate celelalte servicii de tip rezidențial, este prevăzut numărul maxim de beneficiari. Astfel, potrivit art. 123 alin. (4) - (7), în forma în vigoare, casa de tip familial asigură „exigențele minimale pentru un număr de **maximum 12 copii**”, apartamentul asigură „exigențele minimale pentru un număr de **maximum 6 copii**”, centrul de primire în regim de urgență asigură găzduire provizorie „pentru un număr de **maximum 30 de copii**”, iar centrul maternal asigură găzduire provizorie „pentru un număr de **maximum 9 cupluri mamă-copil**”. De asemenea, potrivit alin. (8), „Pentru serviciile de tip rezidențial prevăzute la alin. (4) - (6) numărul de copii este stabilit în funcție de suprafața locativă, cu respectarea cerințelor minimale referitoare la încăperi sanitare, dotarea minimă a încăperilor sanitare, a bucătăriei, dotarea minimă cu instalații electrice, spații și instalații de folosință comună pentru clădiri cu mai multe locuințe, aprobate prin anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Totodată, semnalăm că, potrivit art. 84 alin. (1) din Legea nr. 272/2004, pentru copilul care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și care nu răspunde penal se pot dispune două măsuri de protecție specială, respectiv plasamentul și supravegherea specializată, iar prin folosirea sintagmei „a copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal”, norma propusă nu se corelează cu cea de la art. 123 alin. (1), în forma în vigoare, potrivit căreia serviciile de tip rezidențial sunt destinate doar copiilor pentru care a fost stabilită măsura plasamentului.

*

* *

Având în vedere aspectele prezentate mai sus, propunerea legislativă nu poate fi promovată în forma preconizată.

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 435/26.06.2025

2419

L. nr. 272/2004

M. Of. nr. 557/23 iun. 2004

Lege privind protecția și promovarea drepturilor copilului

(v. Decizia I.C.C.J. nr. III/2007 - M. Of. nr. 732/30 oct. 2007 (art. 124 alin. (1); Decizia I.C.C.J. nr. 7/2012 - M. Of. nr. 120/20 iun. 2012 (art. 94 alin. (3), art. 129)

1. republicare cu renumerotare M. Of. nr. 159/5 mar. 2014

Lege privind protecția și promovarea drepturilor copilului

2. modificări prin L. nr. 131/2014 M. Of. nr. 740/10 oct. 2014

Lege pentru modificarea alin. (1) și (2) ale art. 64 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului modifică la 1 ianuarie 2015 art. 64 alin. (1) și (2)

3. modificări prin O.U.G. nr. 65/2014 M. Of. nr. 760/20 oct. 2014

Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative modifică art. 128 alin. (1) și (2), art. 129 alin. (4) și (5); introduce alin. (5) la art. 122, alin. (6) la art. 128, alin. (6) -(9) la art. 129

aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 125/2015 M. Of. nr. 383/2 iun. 2015

Dispune republicarea cu renumerotare

4. modificări prin L. nr. 52/2016 M. Of. nr. 253/5 apr. 2016

Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului modifică art. 18 alin. (1) lit. c), art. 18 alin. (5) și (6), art. 20 alin. (1); introduce alin. (6') la art. 18

5. modificări prin L. nr. 286/2018 M. Of. nr. 1029/4 dec. 2018

Lege pentru modificarea alin. (1) și (2) ale art. 64 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului modifică art. 64 alin. (1) și (2)

6. modificări prin L. nr. 45/2020 M. Of. nr. 287/6 apr. 2020

Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului modifică art. 46 alin. (3) partea introductivă și lit. i); introduce lit. j) la art. 46 alin. (3), lit. g) la art. 52 alin. (1)

7. modificări prin L. nr. 140/2022 M. Of. nr. 500/20 mai 2022
 Lege privind unele măsuri de ocrotire pentru persoanele cu dizabilități intelectuale și psihosociale și modificarea și completarea unor acte normative *modifică art. 60 lit. a)*
- Dispozițiile art. 118 alin. (2) și ale art. 170 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, astfel cum au fost reglementate, respectiv modificate prin prezenta lege, vor intra în vigoare la data care va fi prevăzută de legea specială privind reprezentantul personal.
8. modificări prin L. nr. 143/2022 M. Of. nr. 502/23 mai 2022
 Lege pentru modificarea și completarea art. 129 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și pentru stabilirea unor măsuri de asistență socială *modifică art. 129 alin. (1) și (6); introduce alin. (6') la art. 129*
9. modificări prin O.U.G. nr. 95/2022 M. Of. nr. 647/29 iun. 2022
 Ordonanță de urgență privind aprobarea programelor guvernamentale de creditare "StudentInvest" și "FamilyStart", precum și pentru modificarea art. 128 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului *modifică art. 128 alin. (1)*
 aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 224/2023 M. Of. nr. 655/17 iul. 2023
10. modificări prin L. nr. 191/2022 M. Of. nr. 652/30 iun. 2022

Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

modifică art. 3 lit. d), art. 4 lit. c) și d), art. 21 alin. (1) lit. d), art. 24 alin. (1) și (2), art. 25 alin. (1) și (2), art. 27 alin. (4), art. 28 alin. (2), art. 41 alin. (2), art. 46 alin. (3) lit. i), art. 58 alin. (3) și (4), art. 62 partea introductivă și lit. c) ale alin. (1) și alin. (2), art. 64 alin. (2) (la 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I), art. 65 alin. (2) lit. a), art. 66 alin. (3), art. 68 alin. (5), art. 70 alin. (1), art. 73 alin. (4), art. 74, titlul cap. IV, art. 76, art. 77 alin. (1) - (3), art. 78, art. 79 alin. (1), art. 88 alin. (2), art. 105 alin. (1), (3) și (5), art. 115 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 122 alin. (2), art. 123, art. 128 alin. (3) - (5), art. 129 alin. (1), (3) și (4), art. 129 alin. (5), art. 142 alin. (2) lit. c), art. 142 alin. (3) lit. c), art. 151 alin. (1);
În tot cuprinsul legii, sintagmele „organism privat autorizat” și „organism privat acreditat” se înlocuiesc cu sintagma „furnizor privat acreditat”, iar sintagma „organism privat” se înlocuiește cu sintagma „furnizor privat”;
introduce alin. (6) la art. 17, lit. h) și i) la art. 52 alin. (1), alin. (2)¹ - (2)³ la art. 52, alin. (4) la art. 55, art. 55¹, lit. f) la art. 60, alin. (3)¹ la art. 66, art. 67¹, alin. (3)¹ la art. 73, alin. (3)¹ la art. 77, alin. (2)¹ la art. 104, alin. (2)¹ și (2)² la art. 115, lit. h) la art. 117, alin. (2)¹ la art. 128 (la 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I), alin. (4)¹ - (4)⁴ la art. 129 (la 90 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I), alin. (7)¹ la art. 129 și lit. l)¹ la art. 142 alin. (1) (această literă intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I - 29 iulie 2022)

Dispune republicarea cu renumerotare

11. modificări prin	L. nr. 224/2023	M. Of. nr. 655/17 iul. 2023	
	Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2022 privind aprobarea programelor guvernamentale de creditare "StudentInvest" și "FamilyStart", precum și pentru modificarea art. 128 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	aprobă cu modificări și completări O.U.G. nr. 95/2022	
12. completat prin	L. nr. 239/2023	M. Of. nr. 669/20 iul. 2023	
	Lege pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	introduce alin. (2) și (3) la art. 106 și art. 108 ¹	
13. modificări prin	L. nr. 291/2023	M. Of. nr. 968/25 oct. 2023	
	Lege pentru modificarea și completarea art. 84 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și pentru completarea art. 121 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal	modifică art. 84 alin. (3);
introduce alin. (4) și (5) la art. 84	

14. modificări prin	L. nr. 298/2023	M. Of. nr. 991/1 nov. 2023	Lege pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	modifică art. 55 alin. (2), art. 129 alin. (4') și (4 ²)
15. modificări prin	L. nr. 100/2024	M. Of. nr. 369/18 apr. 2024	Lege pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, precum și pentru completarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România și pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	modifică art. 115 alin. (3)
16. completat prin	L. nr. 122/2024	M. Of. nr. 414/7 mai 2024	Lege pentru introducerea, modificarea sau completarea mențiunii privind transpunerea normelor Uniunii Europene în cuprinsul unor acte normative, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală	introduce mențiunea privind transpunerea normelor Uniunii Europene după art. 155
17. modificări prin	L. nr. 123/2024	M. Of. nr. 414/7 mai 2024	Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	modifică art. 2 alin. (6) lit. c), art. 5 alin. (1), art. 6 lit. k), art. 17 alin. (3) și (4), art. 18 alin. (4), (5), (6), (6') și (7), art. 20 alin. (1), art. 20 alin. (2) lit. a), art. 36 alin. (7), art. 40 alin. (4) și (5), art. 41 alin. (1) și (2), art. 52 alin. (2), art. 89 alin. (2) și (3), art. 90 alin. (1), art. 96, art. 99, art. 100 alin. (2) și (3), art. 101 alin. (1), art. 102, art. 140; introduce lit. h)-j) la art. 4, lit. m) la art. 6, alin. (3') la art. 18, alin. (3) la art. 39, lit. e) la art. 43, art. 140 ¹ -140 ⁴
18. completat prin	L. nr. 147/2024	M. Of. nr. 497/29 mai 2024	Lege pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	introduce alin. (2') la art. 9, alin. (3') la art. 48
19. modificări prin	O.G. nr. 27/2024	M. Of. nr. 789/9 aug. 2024	Ordonanță privind condițiile de obținere a atestatului, procedura de atestare și statutul asistentului maternal	abrogă art. 122 alin. (4) și (5)
	aprobată cu modificări și completări prin L. nr. 323/2024	M. Of. nr. 1309/23 dec. 2024		
20. completat prin	L. nr. 295/2024	M. Of. nr. 1187/28 nov. 2024	Lege pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	introduce lit. k) și l) la art. 4, capitolul XI ¹ , cu art. 143 ¹ -143 ³ , după art. 143